

ordenen, med en Skat paa Storforbruget, at tage dette Spørgsmaal op til en meget velvillig Overvejelse.

Til det ærede Medlem Hr. Rode, hvis velvillige Modtagelse af Lovforslaget vi naturligvis alle sætter megen Pris paa, skal jeg kun gøre den ene Bemærkning, at her er ikke megen Uenighed, vi bliver nok enige i Udvalget om, hvad der skal reguleres. Naar jeg sagde, det skulde gøres hurtigt og bestemt, mente jeg ikke, at det skulde gøres uovervejeth, men det var for at hindre den Hamstring, den Forberedelse paa den ene eller anden Maade af Situationen, som desværre skete ved mange af de Foranstaltninger, som det ærede Medlem Hr. Rode som Indenrigsminister lod foretage under Krigen. Jo bedre man kan undgaa, at saadanne Foranstaltninger omgaa, des bedre vilde det være.

Med disse Bemærkninger skal jeg endnu en Gang anbefale det foreliggende Lovforslag.

N. Neergaard: De Udtalelser, der er faldet i Anledning af mine Bemærkninger i Gaar, giver mig ikke Anledning til nogen lang Tale her. Naar det ærede Medlem Hr. Pürschel spurgte mig, om jeg havde tilraadet Kongen at henvende sig til den nuværende højtærede Statsminister og ikke at forhandle med Partiførerne, skal jeg dertil først i Almindelighed bemærke, at Samtaler med Kongen plejer man ikke at udtale sig om her i Tinget. Men jeg har ikke noget imod undtagelsesvis at sige, at jeg paa Foranledning har sagt til Kongen, da jeg saa ham første Gang efter Valget, at efter min Opfattelse vilde det naturligste i Henhold til Valgresultatet og den hele politiske Stilling være, at det blev Socialdemokratiet, der kom til at danne det følgende Ministerium. Det var min Opfattelse den Gang, og det er min Opfattelse endnu, at det var den naturligste Løsning. Om at forhandle med Partiførerne var der ikke Spørgsmaal i Samtalen mellem Kongen og mig, og det er ogsaa et Omraade, som jeg ikke mener tilkommer den afgaaede Statsminister at befatte sig med. Naar en Statsminister har indgivet sin Demissionsbegæring, er det ikke hans Opgave at træffe de forbedrende Foranstaltninger til Dannelsen af det næste Ministerium. Men jeg maa maaske tilføje, for at undgaa Misforstaaelse, at jeg fuldkommen billiger den Fremgangsmaade, Kongen fulgte med Hensyn til Dannelsen af Ministeriet.

Det ærede Medlem fremkom med en

Udtalelse om Handelsbalancen i det første Fjerdingaar og mente, at man skulde ikke lægge for megen Vægt paa den gunstige, relativt gunstige Handelsbalance, der havde været i dette Aars første Kvartal, paa Grund af Isvanskelighederne. Denne Udtalelse af det ærede Medlem er ikke saa forstandig og velunderbygget, som hans Udtalelser i Almindelighed plejer at være, thi selv ved en overfladisk Betragtning vil man straks se, at Isvanskelighederne jo maatte virke paa begge Sider af Regnestykket; hvis de virkede hemmende paa Importen, maatte de ogsaa virke hemmende paa Eksporten. De har nu ikke virket hemmende paa nogen af Delene. Hvis det ærede Medlem ser paa Importtallene, vil han se, at de gennemgaaende for alle 3 Maaneder har været større end for de samme Maaneder i 1923. I Januar var det 167 mod 146 i Fjor, i Februar 169 mod 159, i Marts 195 mod 172. Det, der har foranlediget det gunstigere Resultat, er jo, at Eksporten er tiltaget i langt stærkere Grad end Importen, og det er der i og for sig ikke det allermindste forbavsende ved, i alt Fald ikke for mig, thi jeg har altid, naar der var Tale om disse Spørgsmaal, sagt, at man maatte ikke lade sig alt for meget skræmme af en stor Import, man maatte undersøge, hvad det var, der importeredes, man maatte undersøge, om det overvejende var Luksus-, Nydelsesmidler, direkte Konsumartikler, eller om det var Produktionsfornødenheder. Efter de Undersøgelser, jeg i saa Henseende har foretaget, har det bestandig vist sig, at det ganske overvejende var Produktionsfornødenheder. Der var endnu langt tilbage, inden det kunde siges, at vore Produktioner — og det gælder ikke mindst Landbrugets Produktioner — var kommet op paa Højde med, hvad der bør være normalt her i Landet, og det medførte ganske naturligt en betydelig forøget Import. Noget lignende gælder Industrien, den store Kulimport, den store Jernimport, den store Indførsel af Spindestoffer, Træ og andre Produktionsfornødenheder, Metaller af forskellig Art, det var alt sammen noget, der maatte trykke Handelsbalancen i Øjeblikket, men som gav Udsigt til, at det vilde rette sig, naar der blev givet Udviklingen tilstrækkelig Tid. Det er netop det, der er sket; det har vist sig, at den stærke Import, efter at der nu er givet tilstrækkelig Tid dertil, giver sig Udtryk i en betydelig forøget Udførsel. Derfor havde jeg fuldstændig Ret til at henviser til de væsentlig forbedrede Han-